

Grund dertil end den, at det nyindførte Udtryk skal være mere dansk; men Skik og Brug er den, at man mere bruger Udtrykket „Indstilling“ end Udtrykket „indhentes Erklæring“. Endvidere har man rettet Ordet „Kirkebetjent“ til „Funktionær“. Det er maaske, fordi det sidstnævnte Ord har bedre Klang — det skal jeg ikke kunne afgøre —, eller maaske skal Ordet „Funktionær“ dække over flere Stillinger ved Kirkerne. Hvis dette ikke er Tilfældet, synes jeg, at Ordet „Kirkebetjent“ udmærket udtrykker, hvad vedkommende Mand er, og særlig synes jeg, at der ikke er megen Grund til at forandre Ordet, naar man i samme Sætning bruger Ordet „Kirkekone“. I § 28 opretholder man Ordet „Kirkebetjente“ men tilføjer Ordet „Funktionærer“. Her maa jeg ogsaa tro, at Ordet „Funktionær“ skal dække over noget andet end „Kirkebetjent“.

Hvad det andet Lovforslag angaar, kan jeg ikke lade være at udtale min store Glæde over, at man har fundet Anledning til at hæve Lønningerne for Præsterne i 3die og 4de Lønklasse. Da vi her i Tinget forhandlede om Loven af 1922, anbefalede jeg meget stærkt, at man gik til en Forhøjelse, fordi jeg mente — og det mener jeg den Dag i Dag —, at den Løn, der da blev ansat, var saa lav, at en Præst med Familie og med de Udgifter, der knytter sig f. Eks. til en Landsbypræsts Gerning — jeg kan ogsaa tage en Præstegerning i Byerne —, umuligt kan leve nogenlunde deraf. Vi ved jo alle, at ikke mindst i Præstegaardene paa Landet, men ogsaa i Provinsbyerne er det mange Steder Skik om Søndagen, at der kommer mange Folk og særlig Ungdom sammen, og selv om der ikke juridisk paahviler Præsten nogen Udgift i den Anledning, ved vi, hvad der er Skik og Brug. Og ofte gaar baade Ungdommen og de ældre bort fra Præstegaarden med en Berigelse efter Forhandlingerne, der sætter Præg paa deres daglige Liv. Det er derfor en Retfærdighedshandling, der her øves. Med en Begyndelsesløn for 4de Klasse af 3 120 Kr. kan en Præstefamilie virkelig ikke leve, selv med de Tillæg, der har været. Det skulde i hvert Fald ikke opfordre til det teologiske Studium. Naar man nu faar en Løn paa 3 480 Kr., stigende til 4 560 Kr., bliver det dog noget mere tiltalende, og alligevel mener jeg, det er en meget lille Løn. Naar en Præst i 3die Lønningssklasse har to Sogne, selv om Indbyggetallet er lille, kan der ofte være store Distancer at tilbagelægge. Jeg tænker her

ikke mindst paa de vestjydske Sogne, hvor jeg er ikke saa lidt kendt. Vejene er der lange, og Vejforholdene er ikke de bedste. Nu sagde ganske vist den ærede sidste Taler, at det var en Fejl, at Ministeren ikke gik videre i Retning af Sammendragning eller Sammenlægning af smaa Embeder, men en hel Del af disse smaa Embeder findes netop paa Vestkysten, og det er meget farligt at sammenlægge dem, hvis Præsten da skal udføre sin Funktion paa forsvarlig Maade. Jeg ved, at der er Sogne, hvor der er 15 km eller mere fra den ene Ende af Sognet til den anden. Hvis man nu sammenlægger flere saadanne Sogne, kan man sige sig selv, at selv om Præsten er nok saa samvittighedsfuld, vil han ikke kunne udfylde det Hverv, han skal udføre, paa en god Maade, og saaledes, at han selv kan være tilfreds dermed.

Jeg hørte ogsaa med nogen Forbavselse, at den ærede sidste Taler var saa stærkt imod Lønforhøjelse til Præsterne, især da det ærede Medlem jo har og har haft stærk Tillknytning til Præstestanden. Jeg forstaar ikke, at man, naar man husker paa den tidligere lave Begyndelsesløn paa 3 120 Kr. plus Tillægene, kan finde det forsvarligt at tage saa mange Portioner Dyrtidstillæg og ogsaa noget af Konjunkturtillæget bort. Jeg hørte jo nok, at det ærede Medlem sagde, at han vilde ikke tage alle disse Tillæg bort, og det er jo ogsaa rigtigt; men jeg tror alligevel, at en Lønforhøjelse her er ganske paakrævet. Jeg mener heller ikke, det vil drage Konsekvenser med sig overfor andre Tjenestemænd. De fleste Tjenestemænd vil vistnok sige, at der er ingen, der er saa daarligt lønnede som netop Præsterne paa det laveste Løntrin. Den Ligevægt, som man i sin Tid mente at have opnaaet, vil neppe lide nogen Skade ved, at man her giver en lille Forhøjelse. Man maa jo ikke glemme, at Præsterne er ogsaa Mennesker. De er nødt til — jeg ved ganske vist, der er mange, som mener, de ikke bør gøre det — at tage økonomiske Hensyn, men de skal jo leve lige saa vel som vi andre. Og naar man saa tager, hvad jeg vil kalde de frivillige Forpligtelser med, kunde man godt sige, at Præstestanden i Virkeligheden skulde lønnes forholdsvis bedre end mange andre Tjenestemænd og ikke daarligere. Det kan ikke nægtes, at de har et stort Ansvar og, som sagt, tillige visse Forpligtelser.

Som allerede nævnt er der et lille Misforhold, idet de, der nu er i 3die Lønningssklasse, ikke kommer saa højt op, som